

Diabolský nápad, ako znížiť populáciu. Západnými štátmi povolená Eutanázia - zabíjanie, je vychvaľované ako „ľudské právo“.

- A | 12. dubna 2024

SVĚT: Injekcia pre život: Západ prišiel na to, ako znížiť populáciu

Právny rámec eutanázie sa rozširuje v čoraz väčšom počte západných krajín, pričom štátom povolené zabíjanie je chválené ako ľudské právo. Toto „právo“ si však často musia nárokovať tí, ktorí si už doslova nemôžu dovoliť žiť.

Je možné zabiť vlastných občanov, ktorí neurobili nič zlé okrem toho, že boli chudobní alebo chorí, a stále byť považovaní za osvietený demokratický štát? Túto otázku si neraz kládli popredné krajiny Západu. A treba povedať, že sa im to podarilo veľmi často.

Počas troch storočí v Anglicku, pevnosti svetovej demokracie, boli ľudia, vrátane detí, obesení za tuláctvo bez akejkoľvek sentimentality – doslova zabíjaní, pretože „nezodpovedali trhu“. V Spojených štátoch, Švédsku, Dánsku a Švajčiarsku existovali po väčšinu 20. storočia rozsiahle vládne sterilizačné programy pre členov nižších spoločenských vrstiev, ktoré ich násilne zbavili možnosti splodiť potomkov. **Hitler sa učil od dobrých učiteľov** svojimi programami na vyhladzovanie duševne chorých a rasovo menejcenných.

Zatiaľ čo Západ zúri nad „represiami“ v Rusku a Číne, potichu a cieľavedome očisťuje svoje krajiny od chudobných, chorých a jednoducho nešťastných občanov.

Dnes sa staré metódy čistenia skompromitovali. Teraz sa objavil nový nástroj: eutanázia – dobrovoľná smrť – sa aktívne presadzuje v osvietených a demokratických krajinách.

V poslednom čase však aj v demokratických krajinách zomierajú občania v takom veľkom počte, že vzniká otázka, či je to dobrovoľné. Kanada je stredobodom kritiky: tam môže eutanáziu vykonať nielen lekár, ale aj zdravotná sestra a indikácie na lekársku samovraždu sú veľmi široké, až po „problémy duševného zdravia“, t.j. obyčajnú depresiu.

Kanada vedie svet v počte ľudí, ktorí sa rozhodli ukončiť svoj život. V roku 2022 bolo takýchto nešťastníkov 13 102 – viac ako štyri percentá všetkých úmrtí v krajine. Tam je právo na smrť prezentované ako základné „ľudské právo“, eutanázia je velebená v honosných reklamách a móda smrtiacich injekcií je živá vďaka od samého vrcholu.

Oficiálne čísla sú však len špičkou ľadovca. Lekári, ktorí získali súhlas pacienta s eutanáziou, sú podľa zákona povinní **neinformovať** o tom ich príbuzných – ide vraj o ochranu „súkromia“ pacienta. V Ontáriu a Quebecu majú lekári zakázané poznamenať do úmrtného listu, že pacient dostal eutanáziu. Preto nepoznáme presný počet obetí. Ale aj experti OSN [varujú](#), že vznikajúci systém v Kanade by mohol ľudí s mentálnym postihnutím dohnáť k samovražde.

Nejde však len o duševné choroby. Často sa ukáže, že príčina väčšiny „duševných problémov“ je v peniazoch. Napríklad človek žije z invalidného dôchodku približne 800 dolárov, čo je dosť na

potraviny, ale nie na nájom. Ešte menej na lekárske ošetrovanie.

A tak lekár vysvetlí pacientovi, že deň na klinike stojí 1500 dolárov a ak pacient nemá tolko peňazí, opýta sa ho, či by nechcel „uvažovať o eutanázii“. Zaujímavé je, že kliniky majú pozíciu „etického inšpektora“, ktorý prináša takéto nepríjemné správy. Tragická irónia, samozrejme.

Eutanázia je teda v podstate smrťou zúfalstva. Aj ťažko chorí ľudia by vo väčšine prípadov najradšej dostali pomoc od príbuzných, priateľov a lekárov a ukončili svoj život pokojne. Na tento luxus však nemajú peniaze. Kam teda ísť? Oni si „vyberajú právo zomrieť“. Rovnako ako pred sto rokmi v chudobných japonských dedinách, starí ľudia súhlasili, že nechajú svoje deti odniesť ich do lesa, kde umrznú – ako je to opísané vo filme “The Balada of Narayama”.

Kanada zatiaľ nešla cestou Holandska. Eutanázia je tam už dlho povolená, a to aj pre deti a mládež. Dôvody samovraždy môžu byť čisto formálne. Je to spoločensky akceptovaná a veľmi módna prax. Kvôli nízkym cenám za eutanáziu prichádzajú do Holandska ľudia z celej Európy – je to celé odvetvie medicínskej turistiky. Tok tých, ktorí to chcú urobiť, je nezastaviteľný.

Pokojné, nezávislé stiahnutie zo života beznádejných a ťažko trpiacich pacientov sa mení na systematické ničenie nie beznádejných ľudí, ale chudobných, postihnutých a duševne labilných ľudí. Právo na príslušnosť k akémukolvek pohlaviu – mužmi, ktorí sa kastrujú a ženy si odrezávajú prsia.

Bolo tolko snov o digitálnych nomádoch – vysoko inteligentných nomádoch, ktorí cestujú so svojimi notebookmi z Bali do San Franciska a odtiaľ do Kapského Mesta. Kde sú teraz nomádi? Potulujú sa po smetiskách v Tbilisi a Jerevane.

Kolko slov počujeme o slobodách a právach detí! V skutočnosti sa však ukazuje, že ide o teror úradov starostlivosti o mládež. Za posledné dva roky odobrali Ukrajinkám v Európe stovky detí – a nepomohla žiadna sťažnosť. Susedia hlásia, že dieťa plakalo alebo nemalo dostatok hračiek – a potom dieťa matke odobrali.

Čo môžeme povedať o „zelenom prechode“? Desiatitisíce starších ľudí v Európe sa stali obeťami energetickej krízy, ktorú vyvolali, a zamrzli vo svojich domovoch.

Musíme si to pamätať, pretože Západ k nám nikdy neprestane prichádzať so svojimi myšlienkami a snažiť sa presadiť svoj program. Tieto nápady sú veľmi dobre zaobalené – nemôžete z nich spustiť oči. Smrť sa však vždy skrýva vo vnútri. Ukrajinci by nám o tom mohli veľa povedať, no momentálne na to nemajú náladu.

AUTOR: Viktoria Nikiforova

Zpracoval: Adam Wagner/ZEM&VEK

[ZDROJ](#)